

Wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 ter implementatie van Richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad teneinde haar werkingssfeer uit te breiden tot personen die internationale bescherming genieten (PbEU 2011, L 132)

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Dit wetsvoorstel strekt ter implementatie van Richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 (hierna: de richtlijn) tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad (hierna: de richtlijn langdurig ingezetenen) teneinde haar werkingssfeer uit te breiden tot personen die internationale bescherming genieten (PbEU 2011, L 132).

In artikel 2, eerste lid, van de richtlijn is bepaald dat de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om op 20 mei 2013 aan deze richtlijn te voldoen. Om daaraan te voldoen moet dit wetsvoorstel, nadat het tot wet zal zijn verheven, uiterlijk die datum in werking treden.

De transponeringstabel is opgenomen als bijlage bij deze memorie van toelichting.

Door middel van dit wetsvoorstel wordt een aantal van de noodzakelijke aanpassingen van de Nederlandse regelgeving verricht door middel van wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). De richtlijn zal nader worden geïmplementeerd door middel van wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Ook zullen er enkele terminologische en technische wijzigingen van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 worden doorgevoerd.

De richtlijn en de richtlijn langdurig ingezetenen

De richtlijn langdurig ingezetenen geeft onderdanen van derde landen die minimaal gedurende vijf jaren ononderbroken legaal op het grondgebied van een lidstaat hebben verbleven, de mogelijkheid om op aanvraag en onder voorwaarden de status van langdurig ingezetene toegekend te krijgen. Aan de richtlijn langdurig ingezetenen ligt ten grondslag de overweging om de juridische status van onderdanen van derde landen in de lidstaten meer in overeenstemming te brengen met die van de onderdanen van de lidstaten¹. Door de toekenning van de status van EU-langdurig ingezetene kunnen ook onderdanen van derde landen en hun gezinsleden zich in andere EU-lidstaten vestigen op de voet van hoofdstuk III van de richtlijn langdurig ingezetenen. De status van langdurig ingezetene geeft het recht om voor perioden van langer dan drie maanden in andere EU-lidstaten te verblijven om aldaar een economische activiteit als werknemer of zelfstandige te verrichten, om een studie of beroepsopleiding te volgen, of om andere redenen. Daarnaast genieten langdurig ingezetenen op onder meer deze gebieden in grote lijnen dezelfde behandeling als de eigen onderdanen.

In artikel 1 van de richtlijn langdurig ingezetenen is vermeld dat deze ten doel heeft:

- a. de voorwaarden vast te stellen waaronder een lidstaat aan onderdanen van derde landen die legaal op zijn grondgebied verblijven, de status van langdurig ingezetene kan toekennen, of deze status kan intrekken, en te bepalen welke rechten aan deze status verbonden zijn, en

¹ Preambule, overweging 2 en 6

- b. de voorwaarden vast te stellen waaronder onderdanen van derde landen aan wie door een lidstaat de status van langdurig ingezetene is toegekend, in andere lidstaten mogen verblijven.

Op grond van artikel 3, tweede lid, onder c en d, zoals dat luidde tot 20 mei 2011, van de richtlijn langdurig ingezetenen werden bepaalde groepen onderdanen van derde landen uitgesloten van de werkingssfeer van die richtlijn. Het gaat om onderdanen van derde landen die:

- toestemming hadden in een lidstaat te verblijven uit hoofde van subsidiaire bescherming, overeenkomstig internationale verplichtingen, nationale wetgevingen of de praktijk van de lidstaten, of op diezelfde grond toestemming om aldaar te verblijven hadden aangevraagd en een beslissing over hun status afwachtten, dan wel
- vluchteling waren of een verzoek om erkenning als vluchteling hadden ingediend waarover nog geen definitieve beslissing was gegeven.

Door middel van de richtlijn is de werkingssfeer van de richtlijn langdurig ingezetenen uitgebreid tot degenen die internationale bescherming genieten zoals omschreven in artikel 2, onder a, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (PbEU 2004, L 304), zoals deze laatstelijk is gewijzigd door Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PbEU 2011, L 337), hierna aangeduid als “kwalificatierichtlijn”.

Deze beide categorieën onderdanen van derde landen komen in de Nederlandse situatie overeen met de categorieën, die zijn vermeld in artikel 29, eerste lid, onder a en b, van de Vw 2000. Het betreft de vreemdeling die:

- a. verdragsvluchteling is dan wel
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan:
 - 1°. doodstraf of executie;
 - 2°. foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
 - 3°. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Voortaan kunnen dus ook deze groepen vreemdelingen in aanmerking komen voor de toekenning van de status van langdurig ingezetene. Zij moeten daartoe voldoen aan dezelfde voorwaarden als de vreemdelingen die voor andere doeleinden zijn toegelaten (migratie).

De richtlijn bevat geen verplichting voor de lidstaten om in voorkomend geval de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming over te nemen van personen die internationale bescherming genieten in een andere lidstaat. De overdracht van die verantwoordelijkheid valt buiten de werkingssfeer van deze richtlijn². Op een zodanige

² Preambule, overweging 9

overdracht is het Europees Verdrag inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen van 16 oktober 1980 van toepassing (Trb 1981, 239).

In de richtlijnbevestigingen wordt echter met de mogelijkheid van een zodanige overdracht wel rekening gehouden, namelijk in het nieuwe artikel 8, zesde lid, en het eveneens nieuwe artikel 19 bis, eerste lid.

De richtlijnbevestigingen laten voorts onverlet dat een lidstaat - zonder dat sprake is van overdracht in de zin van bedoeld Europees Verdrag - de verantwoordelijkheid op zich neemt voor de internationale bescherming van een onderdaan van een derde land, ook al heeft die al internationale bescherming verkregen in een andere lidstaat (artikel 19 bis, tweede lid).

Voor het overige voorziet de richtlijn vooral in bepalingen die veilig stellen dat uit het aan de betrokken onderdaan van een derde land af te geven verblijfsdocument kenbaar blijft welke lidstaat verantwoordelijk is voor de internationale bescherming. Dit is vooral van belang ingeval de onderdaan van een derde land gebruik maakt van zijn recht op verblijf in andere lidstaten dan de lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft toegekend. De tweede lidstaat van verblijf geeft dan een verblijfsdocument af waaruit blijkt dat de eerste lidstaat verantwoordelijk is voor de internationale bescherming. Vanzelfsprekend staat het een tweede lidstaat vrij om de verantwoordelijkheid rechtstreeks op zich te nemen of te doen overdragen. In die gevallen is dienovereenkomstige aanpassing van de verblijfsdocumenten voorgeschreven.

De richtlijn langdurig ingezetenen bevat met het oog daarop de nodige bepalingen over de uitwisseling van gegevens via contactpunten die daartoe door de verschillende lidstaten moeten worden aangewezen. Zodanige bepalingen zijn al opgenomen in artikel 3.103a Vb 2000. Voor zover nodig zal dat artikel worden aangepast met het oog op de nieuwe situatie. Voor zover nog nodig zullen vergelijkbare bepalingen worden opgenomen in artikel 3.107b en verder, Vb 2000.

Ten slotte verdient het vermelding dat de richtlijn over de verlening van de internationale bescherming zelf geen bepalingen bevat.

Wijze van implementatie

De toevoeging van internationale bescherming als grond voor het verlenen van de status van langdurig ingezetene betekent dat er voor Nederland vijf nieuwe situaties kunnen worden onderscheiden met betrekking tot langdurig ingezetenen. Om een goed inzicht te krijgen in de voorgestelde implementatie en de aanpassingen van de Vreemdelingenwet 2000 is het van belang deze situaties goed van elkaar te onderscheiden:

Situatie 1

Nederland is de eerste lidstaat van verblijf van de vreemdeling die internationale bescherming geniet. Indien de vreemdeling aan de voorwaarden voldoet, geeft Nederland de status van langdurig ingezetene af in de vorm van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, met daarop de aantekening "EU- langdurig ingezetene". Op grond van de richtlijn langdurig ingezetenen bestond deze situatie al voor langdurig ingezetenen in het kader van reguliere migratie. Met richtlijn 2011/51/EU wordt de werkingssfeer uitgebreid naar internationaal beschermden.

Situatie 2

Nederland is de tweede lidstaat van verblijf van de vreemdeling die in een andere lidstaat op grond van internationale bescherming de status van langdurig ingezetene heeft verworven. In het kader van reguliere migratie bestond deze situatie ook (hoofdstuk III van de richtlijn langdurig ingezetenen). Door de richtlijn is de werkingssfeer evenwel uitgebreid naar internationaal beschermden.

Als Nederland de internationale bescherming van de vreemdeling niet van de eerste lidstaat overneemt, krijgt de langdurig ingezetene een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde, of, indien de vreemdeling na vijf jaar verblijf in Nederland aan de voorwaarden voldoet, voor onbepaalde tijd met daarop een aantekening waaruit blijkt welke andere lidstaat verantwoordelijk is voor de internationale bescherming en sinds wanneer. De reden om de houder van de status van "langdurig ingezetene", afgegeven door een andere lidstaat, een verblijfsvergunning regulier toe te kennen is gelegen in de systematiek van de Vreemdelingenwet 2000, waarin regulier en asiel van elkaar zijn gescheiden. Er is weliswaar sprake van internationale bescherming, maar deze is en wordt niet door Nederland verleend en het verblijfsrecht in Nederland komt dan ook tot stand op reguliere gronden, namelijk een door een andere lidstaat afgegeven EU-status van langdurig ingezetene en een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Situatie 3

Nederland is de tweede lidstaat van verblijf van de vreemdeling die in een andere lidstaat op grond van internationale bescherming de status van "langdurig ingezetene" heeft verkregen en Nederland neemt deze bescherming wel van die lidstaat over. Deze situatie, die geheel ziet op het verlenen van internationale bescherming, was in de richtlijn langdurig ingezetenen niet aan de orde en volgt uit het nieuwe artikel 19 bis, dat aan de richtlijn langdurig ingezetenen wordt toegevoegd.

Internationale bescherming kan worden overgenomen op grond van nationaal recht en op grond van de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen van 16 oktober 1980 (Trb. 1981, 239).

Bij overname van de internationale bescherming wordt ambtshalve de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde of onbepaalde tijd gewijzigd in een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd of, indien de vreemdeling na vijf jaar verblijf in Nederland aan de voorwaarden voldoet, voor onbepaalde tijd op grond van artikel 34a. In de situatie, waarin de langdurig ingezetene zich vanuit een andere lidstaat in Nederland heeft gevestigd, maar de internationale bescherming op dat moment (nog) niet van de eerste lidstaat wordt overgenomen, zal de vreemdeling in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Er is dan sprake van situatie twee. Zodra de internationale bescherming wel door Nederland wordt overgenomen, zal de verblijfsvergunning regulier ambtshalve worden omgezet in een verblijfsvergunning asiel.

Situatie 4

De vierde situatie volgt uit artikel 23 van de richtlijn langdurig ingezetenen in combinatie met het uitbreiden van de werkingssfeer naar asiel op grond van de richtlijn.

In deze situatie geeft Nederland als tweede lidstaat van verblijf ook een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen af, nadat de vreemdeling met een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen afgegeven door een andere lidstaat (op grond van internationale bescherming) en een verblijfsvergunning op grond van nationaal recht inmiddels minstens vijf jaar legaal in Nederland heeft verbleven. Op grond van de richtlijn langdurig ingezetenen vervalt de status van langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat, indien de vreemdeling zes jaar afwezig is geweest van het grondgebied van die lidstaat. Bij verblijf van

vijf jaar in Nederland heeft de houder van de EU-status recht op diezelfde status, afgegeven door Nederland. De vreemdeling krijgt een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met daarop de aantekening "EU-langdurig ingezetene".

Situatie 5

Dit is dezelfde situatie als situatie 4, maar in dit geval neemt Nederland ook de verantwoordelijkheid voor de bescherming over. De vreemdeling krijgt in dit geval de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met daarop de aantekening "EU-langdurig ingezetene".

Nederland als eerste lidstaat van verblijf

Bij de omzetting van de richtlijn langdurig ingezetenen is ervoor gekozen de Europese status van langdurig ingezetene toe te kennen door middel van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Gelet op de scheiding tussen asiel en regulier in de Nederlandse vreemdelingenregelgeving ligt het in de rede om in het kader van de onderhavige implementatie de Europese verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen ten aanzien van internationaal beschermden te verlenen door middel van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, waarop de aantekening "EU-langdurig ingezetene" is geplaatst. Indien niet aan de criteria die gelden voor de EU-status is voldaan, maar wel aan de eisen voor een Nederlandse verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, wordt de aantekening "IV" op het verblijfsdocument geplaatst. Op grond van artikel 13 van de richtlijn langdurig ingezetenen is het immers toegestaan permanente verblijfsvergunningen af te (blijven) geven onder gunstiger voorwaarden dan de voorwaarden die de richtlijn voorschrijft voor de EU-verblijfsvergunning. Aangezien er aansluiting is gezocht bij de systematiek die hieromtrent is gevolgd bij de implementatie van de oorspronkelijke richtlijn zijn in het onderhavige wetsvoorstel de voorwaarden voor de Europese status van langdurig ingezetene, op grond van internationale bescherming, geplaatst vóór die voor de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van het nationale recht.

Wel wordt voorgesteld om alleen aan de voorwaarden voor de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen te toetsen als de vreemdeling expliciet te kennen heeft gegeven daarvoor in aanmerking te willen komen. Het toetschema, zoals voorgesteld, ziet er dan als volgt uit:

De vreemdeling vraagt een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd aan. Hij geeft hierbij aan of hij in aanmerking wenst te komen voor de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene. Zo niet, dan wordt alleen getoetst aan de voorwaarden voor verlening van de nationale variant van de verblijfsvergunning en betreft het een aanvraag als bedoeld in artikel 34a Vw.

Zo ja, dan betreft het een aanvraag als bedoeld in artikel 34 Vw en zal worden getoetst aan de voorwaarden die voortvloeien uit de richtlijn langdurig ingezetenen. Indien vervolgens blijkt dat de vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden, zal alsnog worden getoetst aan de voorwaarden voor de nationale variant van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De reden om bij asiel een ander toetschema te hanteren dan bij regulier, is gelegen in het verschil in voorwaarden voor verlening van de EU-status en de nationale verblijfsvergunning. In tegenstelling tot de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient de derdelander voor de verkrijging van de status van langdurig ingezetene te voldoen aan een middelenvereiste. De beoordeling of de aanvrager in aanmerking komt voor de status van langdurig ingezetene is daarom bewerkelijker en daarmee duurder dan de huidige beoordeling of iemand in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij de toetsing aan

de criteria in het kader van reguliere migratie speelt dit onderscheid niet en wordt bij deze aanvrager altijd automatisch aan de criteria voor de EU-variant getoetst.

Aansluiting bij het systeem van de oorspronkelijke omzetting van de richtlijn langdurig ingezetenen brengt in de Nederlandse situatie tevens met zich dat de houder van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, verleend op nationale gronden, op aanvraag de status van langdurig ingezetene moet kunnen verkrijgen na een daartoe strekkende aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

De reguliere migrant kan immers ook een zodanige wijziging aanvragen van zijn verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met als doel die om te zetten in een Europese verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. De migrant die op nationale gronden in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd aan wie op zijn daartoe strekkende aanvraag de status van langdurig ingezetene is toegekend ontvangt ter vervanging van zijn eerdere verblijfsdocument met daarop de aantekening "II" een nieuw verblijfsdocument met daarop de aantekening "EU-langdurig ingezetene".

Voor de wijziging van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen gelden voor het overige dezelfde voorwaarden als voor de vreemdelingen die naar Nederland zijn gekomen in het kader van migratie. De vreemdeling die in Nederland internationale bescherming geniet en als bewijs daarvan in het bezit is gesteld van een verblijfsdocument met daarop de aanduiding "IV" ontvangt op aanvraag, ter vervanging van dat verblijfsdocument, een nieuw verblijfsdocument met daarop de aantekening "EU-langdurig ingezetene". De richtlijn verplicht ertoe om op dat verblijfsdocument een "opmerking" te plaatsen waaruit blijkt wanneer door Nederland internationale bescherming is verleend. In de terminologie van het Nederlandse vreemdelingenrecht is dat hetzelfde als het stellen van een "aantekening" met de ingevolge de richtlijn voorgeschreven inhoud.

Nederland als tweede lidstaat van verblijf

Ingeval de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming niet door Nederland als tweede lidstaat is overgenomen, wordt, naar gelang de duur van het rechtmatige verblijf in Nederland, op aanvraag een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde of onbepaalde tijd verleend, waarop een aantekening over de internationale bescherming wordt gesteld, waaruit dan blijkt sinds wanneer een andere lidstaat daarvoor verantwoordelijk is en welke lidstaat dat is.

In gevallen waarin Nederland als tweede lidstaat wel internationale bescherming verleent of de verantwoordelijkheid daarvoor overneemt, wordt ambtshalve de bestaande reguliere vergunning gewijzigd in een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde dan wel onbepaalde tijd, ook naar gelang de duur van het rechtmatige verblijf in Nederland, met daarop de aantekening wanneer de internationale bescherming door Nederland is verleend, dan wel de verantwoordelijkheid daarvoor is overgenomen.

Bestuurslasten

Voor de toepassing van de richtlijn zullen enkele maatregelen moeten worden doorgevoerd in de beslispraktijk. In de eerste plaats moet een procedure worden ingevoerd om aanvragen te beoordelen van vreemdelingen die de status van langdurig ingezetene wensen te verkrijgen.

Hierbij kan worden aangesloten bij bestaande procedures, onder meer bij de huidige procedure voor de aanvragen van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Zoals hiervoor uiteengezet, zal, indien een houder van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd een aanvraag indient voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, in beginsel alleen worden getoetst of de aanvrager in aanmerking komt voor de nationale variant van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Alleen als de aanvrager expliciet aangeeft dat hij ook de status van langdurig ingezetene wenst te verkrijgen, zal aan de voorwaarden hiervoor worden getoetst. Als vervolgens blijkt dat hij niet aan deze voorwaarden voldoet, wordt alsnog getoetst aan de voorwaarden voor de nationale variant van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De jaarlijkse kosten van de beoordeling van aanvragen van de status van langdurig ingezetenen door houders van een verblijfsvergunning asiel zijn afhankelijk van het aantal vreemdelingen dat na vijf jaar verblijf opteert voor de status van langdurig ingezetene.

Indien alle houders van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd na ommekomst van de looptijd zouden kiezen voor de status van langdurig ingezetene, zouden de kosten van deze beoordelingen naar schatting maximaal circa € 270.000 per jaar bedragen. Hierbij is uitgegaan van het aantal inwillingen op grond van de artikelen 29, eerste lid, onder a en b van deze wet van 5300 per jaar (realisatiegegevens over 2010).

Opgemerkt wordt voorts dat de eventuele kosten van vreemdelingen die in beroep gaan tegen een afwijzend besluit niet zijn opgenomen in de berekening, omdat het niet mogelijk is een realistische inschatting van het aantal vreemdelingen te maken dat in beroep gaat tegen een afwijzend besluit.

Bij inwerkingtreding van deze wet zal waarschijnlijk eenmalig een extra bedrag nodig zijn om ook degenen die op dat moment houder zijn van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd (nationale variant) in staat te stellen de status van langdurig ingezetene aan te vragen. Op dit moment zijn er circa 9500 houders van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De eenmalige kosten zouden circa € 480.000 bedragen als al deze statushouders de status van langdurig ingezetene zouden aanvragen. Het betreft dus ook hier een maximale inschatting van de kosten.

Tot slot is het noodzakelijk een procedure in te voeren voor de beoordeling van aanvragen van vreemdelingen die in een andere lidstaat internationale bescherming hebben gekregen, aldaar ook de status van langdurig ingezetene hebben verkregen en die zich vervolgens in Nederland willen vestigen.

In 2005 heeft een ex ante uitvoeringstoets (EAUT) plaatsgevonden van de huidige richtlijn langdurig ingezetenen. Bij die gelegenheid is geschat dat het aantal 'circulanten' 1000 zou zijn. Indien we ook hier uitgaan van dit aantal en van een kostprijs van € 261 per aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, bedragen de kosten circa €261.000. De verwachting is dat deze aanvragen vrijwel allemaal leiden tot inwilliging. Inschatting is daarom dat deze niet of nauwelijks kosten voor bezwaar tot gevolg hebben.

Het voorgaande betekent dat de implementatie van de richtlijn naar schatting op structurele basis € 270.000 + € 261.000 = € 531.000 per jaar zal kosten vanaf de inwerkingtreding van deze wet. Daarnaast zal er naar schatting nog eenmalig een kostenpost zijn van € 480.000.

Administratieve lasten voor burgers en bedrijfsleven

Naar schatting zullen 6.400 burgers te maken krijgen met een informatieverplichting in het kader van deze richtlijn. Het gaat om 4.000 aanvragers en 2.400 indieners van een bezwaarschrift.

Voor de aanvragers zullen dezelfde administratieve lasten gaan gelden als thans gelden voor de aanvraag van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, omdat op grond van de richtlijn dezelfde voorwaarden moeten gelden. Voor het verblijf in Nederland als tweede lidstaat gelden eveneens – dwingend - dezelfde voorwaarden en mitsdien ook dezelfde administratieve lasten als in geval van een reguliere migrant die een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aanvraagt. Het aantal uren bedraagt naar schatting 31.782 en de kosten zullen naar schatting circa € 10.630 zijn.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel I

Onderdeel A (artikel 1)

In de voorgestelde aanpassing van onderdeel p van artikel 1 wordt tot uitdrukking gebracht dat het toepassingsbereik van de richtlijn is verruimd naar personen die internationale bescherming genieten. Naast een verwijzing naar artikel 20 wordt nu tevens verwezen naar artikel 33 van de wet, waardoor ook vreemdelingen die op grond van een asielstatus in Nederland verblijven in aanmerking komen voor de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Voorts wordt een terminologische aanpassing doorgevoerd die verband houdt met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 (PbEU 2010, C 83/13). Het Verdrag van Lissabon wijzigt het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het laatste verdrag heet nu: Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het gevolg is dat de Europese Unie de Europese Gemeenschap heeft opgevolgd, waarvan de uitgebreide bevoegdheden zijn overgegaan op de EU. Waar voorheen sprake was van een EG-verblijfsvergunning, waarvan de grondslag in een richtlijn lag die tot stand was gekomen op basis van het EG-verdrag, is dat nu niet meer het geval. Er is sinds de verdragswijziging niet meer sprake van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen maar van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Onderdeel B (artikel 14)

Het nieuwe vierde lid van artikel 14 ziet op de praktische uitvoering bij toekenning van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aan een vreemdeling die in het bezit is van een EU-verblijfsvergunning afgegeven door een andere lidstaat op basis van internationale bescherming en waarvan de verantwoordelijkheid niet door Nederland is overgenomen. Het is mede uit het oogpunt van de non-refoulementverplichting van belang dat ook uit het door Nederland verstrekte document blijkt welke lidstaat van de Europese Unie verantwoordelijk is voor de internationale bescherming van de vreemdeling. Daarom neemt Nederland de aantekening met betrekking tot de internationale bescherming van de EU-verblijfsvergunning over op de door Nederland afgegeven verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Onderdeel C (artikel 17)

De aanpassing betreft een terminologische correctie die verband houdt met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 (PbEU 2010, C 83/13). Het Verdrag van Lissabon wijzigt het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het laatste verdrag heet nu: Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het gevolg is dat de Europese Unie de Europese Gemeenschap heeft opgevolgd, waarvan de uitgebreide bevoegdheden zijn overgegaan op de EU. Waar voorheen sprake was van een EG-verblijfsvergunning, waarvan de grondslag in een richtlijn lag die tot stand was gekomen op basis van het EG-verdrag, is dat nu niet meer het geval. Er is sinds de verdragswijziging niet meer sprake van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen maar van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Onderdeel D (artikel 21)

Ter verduidelijking van de huidige tekst van artikel 21 en om een omissie met betrekking tot de implementatie van artikel 4, tweede lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen te herstellen wordt voorgesteld het eerste lid te wijzigen en een nieuw tweede lid toe te voegen. Hierdoor zijn de overige onderdelen van het eerste lid verletterd. De inhoud is echter niet gewijzigd.

Ten eerste is in het eerste lid, onder a, ook verblijf op grond van een bijzondere geprivilegieerde status opgenomen. Om de status van langdurig ingezetene te kunnen verwerven dient een vreemdeling gedurende vijf jaar legaal op het Nederlandse grondgebied te verblijven. De term "legaal" in de richtlijn langdurig ingezetenen betekent "rechtmatig" in de zin van artikel 8 van de Nederlandse Vreemdelingenwet 2000. Naast rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 kan een vreemdeling echter ook legaal in Nederland verblijven uit hoofde van een bijzondere geprivilegieerde status. Hierbij moet worden gedacht aan diplomaten of technisch en ondersteunend ambassadepersoneel zonder diplomatieke status en hun gezinsleden en aan werknemers van internationale organisaties en hun gezinsleden. Voor deze categorie vreemdelingen geldt dat het reguliere toelatingsbeleid niet op hen van toepassing is. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken verstrekt de documenten waarmee men rechtmatig verblijf kan aantonen. Om misverstanden over het al dan niet rechtmatig verblijf van deze categorie vreemdelingen en de toepasbaarheid van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen te voorkomen is artikel 21, eerste lid, onder a, dienovereenkomstig aangevuld.

Het nieuwe tweede lid vervangt het oude onderdeel b en onderdeel j van het eerste lid (oud), waarin artikel 4, tweede lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen was uitgewerkt. Dit artikel van de richtlijn langdurig ingezetenen bepaalt dat de vreemdeling die in de vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag van de status van langdurig ingezetene enige tijd een verblijfsrecht als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onder e (uitsluitend om redenen van tijdelijke aard, zoals au pair, seizoensarbeider, gedetacheerd werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening, verlener van grensoverschrijdende diensten of een formeel beperkt verblijfsrecht) of onder f (een bijzondere geprivilegieerde status) heeft gehad, eenzelfde periode langer legaal en ononderbroken in Nederland zal dienen te verblijven om aan de vereisten van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen te voldoen. Uit de bewoording van artikel 21, eerste lid, onder b (oud), en onder j (oud) vloeit echter voort dat een tussentijdse periode van een dergelijk verblijfsrecht er, behalve dat deze periode niet wordt meegeteld bij de berekening van de periode van vijf jaar, ook toe leidt dat

bij beëindiging ervan een nieuwe termijn van vijf jaar begint te lopen. In jurisprudentie⁴ is naar voren gekomen dat deze interpretatie van artikel 4, tweede lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen niet strookt met de bedoeling van de richtlijn. Om deze strijdigheid met de richtlijn langdurig ingezetenen op te heffen en tegelijkertijd de systematiek van artikel 21 aan te houden, zijn alle verblijfscategorieën die wel als legaal verblijf in de zin van de richtlijn langdurig ingezetenen zijn aan te merken, maar niet meetellen voor de berekening van de vereiste periode van vijf jaar, in een nieuw tweede lid opgenomen. Ook de uitzondering van de bijzondere geprivilegieerde status uit onderdeel j (oud) van het eerste lid, komt dus op deze plaats terug.

De voorgestelde wijziging komt overigens overeen met de opzet van het nieuwe artikel 34, eerste en tweede lid. In dit artikel zijn de voorwaarden voor het verkrijgen van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met de EU-status van langdurig ingezetene opgenomen, evenals dat het geval is in artikel 21 Vw voor de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.

De voorgestelde wijziging van het vierde lid (nieuw) voorziet in de terminologische aanpassing als gevolg van het inwerkingtreden van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 (PbEU 2010, C 83/13). Het Verdrag van Lissabon wijzigt het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het laatste verdrag heet nu: Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het gevolg is dat de Europese Unie de Europese Gemeenschap heeft opgevolgd, waarvan de uitgebreide bevoegdheden zijn overgegaan op de EU. Waar voorheen sprake was van een EG-verblijfsvergunning, waarvan de grondslag in een richtlijn lag die tot stand was gekomen op basis van het EG-verdrag, is dat nu niet meer het geval. Er is sinds de verdragswijziging niet meer sprake van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen maar van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. De terminologie is dienovereenkomstig aangepast.

Het voorgestelde vijfde lid (nieuw) ziet op de praktische uitvoering bij toekenning van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met daarop de aantekening "EU-langdurig ingezetene" aan een vreemdeling die in het bezit is van een EU-verblijfsvergunning afgegeven door een andere lidstaat op basis van internationale bescherming, waarvan de verantwoordelijkheid niet door Nederland is overgenomen. Hierbij gaat het dus om de situatie dat Nederland als tweede lidstaat een EU-verblijfsvergunning afgeeft aan een langdurig ingezetene uit een andere lidstaat. De richtlijn langdurig ingezetenen schrijft in het nieuwe artikel 8, vijfde lid, voor dat uit het door Nederland verstrekte document moet blijken welke lidstaat van de Europese Unie verantwoordelijk is voor de internationale bescherming van de vreemdeling en vanaf wanneer.

Onderdeel E (artikel 22)

De voorgestelde wijziging van het tweede lid voorziet in de terminologische aanpassing als gevolg van het inwerkingtreden van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 (PbEU 2010, C 83/13). Het Verdrag van Lissabon wijzigt het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het laatste verdrag heet nu: Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het gevolg is dat de Europese Unie de Europese Gemeenschap heeft opgevolgd, waarvan de uitgebreide bevoegdheden zijn overgegaan op de EU. De verwijzing naar lidstaten die partij zijn bij het Verdrag tot oprichting

⁴ ABRS, 3 april 2012, 201101225/1/V3

van de Europese Gemeenschap is niet meer correct en in plaats daarvan gaat het om lidstaten van de Europese Unie.

Onderdeel F (artikel 28)

De voorgestelde wijzigingen in artikel 28 houden verband met de overdracht van de internationale bescherming van de langdurig ingezetene aan Nederland als tweede lidstaat van verblijf. Het al dan niet overnemen van de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming valt weliswaar buiten de werkingssfeer van de richtlijn, maar in voorkomende gevallen dienen het nieuwe artikel 8, zesde lid, en het eveneens nieuwe artikel 19 bis van de richtlijn langdurig ingezetenen in acht te worden genomen.

De richtlijn houdt rekening met mogelijke overdracht van de internationale bescherming overeenkomstig de desbetreffende internationale instrumenten of overeenkomstig nationaal recht. Voor Nederland is vooral de eerste mogelijkheid relevant, aangezien Nederland partij is bij de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen van 16 oktober 1980 (Trb. 1981, 239). Dit verdrag regelt voor de aangesloten lidstaten wanneer de verantwoordelijkheid over gaat naar de tweede lidstaat. De verantwoordelijkheid wordt geacht te zijn overgenomen als de vreemdeling twee jaar feitelijk en onafgebroken legaal verblijf heeft gehad in de tweede lidstaat, indien de tweede lidstaat de vreemdeling verblijf op een permanente basis heeft toegestaan of indien de tweede lidstaat de vreemdeling verblijf toestaat voor een periode langer dan de geldigheidsduur van het door de eerste lidstaat afgegeven reisdocument. Als zich op grond van dit verdrag een situatie voordoet waarin de internationale bescherming aan Nederland wordt overgedragen, dient dit te geschieden met inachtneming van de relevante artikelen van de richtlijn, hetgeen omzetting van artikel 8, zesde lid, en van artikel 19 bis in nationaal recht noodzakelijk maakt. In dergelijke gevallen wordt de aanvrager die in het bezit is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, afgegeven door een andere EU-lidstaat, ambtshalve een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend door middel van een wijziging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Het aan het eerste lid toegevoegde onderdeel d maakt deze ambtshalve verlening mogelijk. Daarnaast is het van belang duidelijk te maken wie verantwoordelijk is voor de internationale bescherming van de betrokkene. Daarom wordt in het nieuwe derde lid de verplichting voor Nederland opgenomen om de lidstaat die eerder verantwoordelijk was voor de internationale bescherming en hieromtrent een opmerking op het verblijfsdocument heeft geplaatst, deze opmerking zodanig te laten wijzigen dat hieruit blijkt dat de internationale bescherming door Nederland is overgenomen.

Onderdeel G (artikel 33)

Met het nieuwe voorgestelde artikel 33 wordt naast het verzoek een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen ook de optie een zodanige verblijfsvergunning te wijzigen geïntroduceerd. De houder van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, verleend op nationale gronden, krijgt hiermee de mogelijkheid deze op aanvraag te laten omzetten naar een verblijfsvergunning waaruit blijkt dat de aanvrager de status van langdurig ingezetene heeft verkregen. Voor reguliere migranten is dezelfde systematiek gehanteerd en de terminologie van het voorgestelde artikel 33 sluit derhalve aan bij de tekst van artikel 20, voor de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Ook voor onderdeel b is terminologisch aansluiting gezocht bij artikel 20, eerste lid, onder b. Het woord "verleende" is daarom geschrapt. Voorts wordt evenals voor de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ook voor de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd de mogelijkheid van ambtshalve verlening opgenomen. Van deze mogelijkheid kan gebruik worden gemaakt in een situatie, waarin een langdurig ingezetene, afkomstig uit een andere lidstaat, reeds vijf jaar of langer in

Nederland verblijft en wiens internationale bescherming door Nederland wordt overgenomen. Door in dergelijke situaties de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ambtshalve te verlenen door de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te wijzigen, worden procedures voorkomen.

Onderdeel H (artikel 34)

Het voorgestelde nieuwe artikel 34 geeft de voorwaarden voor het verkrijgen van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met de EU-status van langdurig ingezetene. Voor de aanvraag en verlening van een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen die internationale bescherming genieten, is aangesloten bij de systematiek voor de toekenning van deze verblijfsstatus voor reguliere migranten. De voorwaarden voor het verlenen van de status van langdurig ingezetene asiel komen vrijwel geheel overeen met de voorwaarden voor deze verblijfsstatus regulier en zijn evenals artikel 21, eerste lid, geformuleerd als afwijzingsgronden.

In het voorgestelde eerste lid wordt de verplichting tot uitdrukking gebracht om, bij verlening van de status van langdurig ingezetene op grond van asiel, een aantekening op het verblijfsdocument te plaatsen, waaruit blijkt dat, en per wanneer Nederland internationale bescherming aan betrokkene heeft verleend. In de praktijk zal een sticker met de aanduiding “EU-langdurig ingezetene” en “Internationale bescherming op [datum] verleend door Nederland” op het document worden geplaatst. Deze verplichting is gelegen in het nieuwe artikel 8, vierde lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen en heeft tot doel andere lidstaten op de hoogte te stellen van de beschermingsachtergrond van de vreemdeling, zodat zij het beginsel van non-refoulement in acht kunnen nemen.

In het voorgestelde onderdeel a is conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen bepaald, dat de status van langdurig ingezetene slechts kan worden verleend aan onderdanen van derde landen die sedert vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag legaal en ononderbroken in Nederland verblijven. Op deze voorwaarde van vijf jaar legaal verblijf kan geen uitzondering worden gemaakt en evenals dat voor regulier het geval is, is deze eis als eerste onderdeel van het eerste lid opgenomen. De categorieën van verblijf die voor deze periode van vijf jaar niet mogen worden meegeteld, zijn opgenomen in het voorgestelde tweede lid.

Met het voorgestelde onderdeel b is beoogd tot uitdrukking te brengen dat de EU-variant van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd alleen wordt verleend indien het verblijfsrecht voorafgaand aan de aanvraag was gebaseerd op internationale bescherming. Het opnemen van deze grond houdt verband met het Nederlandse stelsel, waarin vergunningen voor asiel en regulier van elkaar zijn gescheiden. Dat er sprake is van internationale bescherming kan zowel blijken uit het feit dat de aanvrager in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde, dan wel onbepaalde tijd of omdat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier met een aantekening waaruit blijkt dat er sprake is van internationale bescherming, verleend door een andere lidstaat van de Europese Unie.

Het voorgestelde onderdeel c ziet op de perioden van afwezigheid uit Nederland, die zijn toegestaan, zonder dat daardoor de periode van vijf jaar legaal verblijf wordt onderbroken. Artikel 4, derde lid, eerste alinea, van de richtlijn langdurig ingezetenen bepaalt hieromtrent dat periodes van afwezigheid uit Nederland geen onderbreking van het verblijf vormen en ook meetellen bij de berekening van de duur van dat verblijf, indien zij minder dan zes

achtereenvolgende maanden duren en binnen de periode van vijf jaar niet langer zijn dan in totaal tien maanden.

Het voorgestelde onderdeel d bevat het middelenvereiste voor de verkrijging van de status van langdurig ingezetene, zoals dat voortvloeit uit artikel 5, eerste lid, onder a, van de richtlijn langdurig ingezetenen. De vreemdeling die de Europese status van langdurig ingezetene aanvraagt dient bewijs te overleggen dat hij voor zichzelf en zijn gezinsleden beschikt over vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en het gezin te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand. De nadere bepalingen omtrent de beoordeling van het middelenvereiste zijn neergelegd in de artikelen 3.73 tot en met 3.75 Vb 2000. Op de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen kan geen uitzondering worden gemaakt. Indien in voorkomende gevallen de Europese status van langdurig ingezetene met voorbijgaan aan de middelentoets zou worden verleend, zou dat in strijd komen met de normen van de richtlijn, hetgeen het vertrouwen van de andere lidstaten in de door Nederland afgegeven status van langdurig ingezetene kan aantasten.

De voorgestelde onderdelen e en f bevatten de excepties op grond van de openbare orde en de nationale veiligheid. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen mag Nederland om deze redenen weigeren de status van langdurig ingezetene toe te kennen. Dit geldt zowel voor houders van de status van langdurig ingezetene op grond van reguliere migratie als voor statushouders op grond van verleende internationale bescherming. Bij de besluitvorming moet onder meer rekening worden gehouden met de ernst van de inbreuk, het soort inbreuk, of het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat, en met de duur van het verblijf. Deze factoren zijn in het Nederlandse stelsel verdisconteerd in de zogeheten glijdende schaal, waarin de verblijfsduur van de vreemdeling is gerelateerd aan de ernst van het gepleegde misdrijf. Voorts moet bij de toepassing van excepties op grond van de openbare orde en de nationale veiligheid, rekening worden gehouden met het bestaan van banden met het land van verblijf, hetgeen ook volgt uit artikel 8 EVRM.

Het voorgestelde onderdeel g ziet op de verplichting voor houders van de status van langdurig ingezetene om over een ziektekostenverzekering te beschikken voor alle risico's die in de betrokken lidstaat normaliter voor de eigen onderdanen zijn gedekt. Deze verplichting komt voort uit artikel 5, eerste lid, onder b, van de richtlijn langdurig ingezetenen. Om voor de EU-status voor langdurig ingezetenen in aanmerking te komen moet de aanvrager die op grond van internationale bescherming langdurig in Nederland verblijft dus beschikken over een toereikende ziektekostenverzekering. Deze toereikende ziektekostenverzekering is immers ook een vereiste indien de langdurig ingezetene zich op de voet van hoofdstuk III van de richtlijn in een andere lidstaat wil vestigen. Op grond van artikel 13 van de richtlijn langdurig ingezetenen staat het de lidstaten vrij om voor nationale permanente verblijfstitels gunstigere voorwaarden te hanteren. Daarmee is het Nederland toegestaan deze eis in het voorgestelde nieuwe artikel 34a niet te stellen aan een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Indien een vreemdeling niet over een toereikende ziektekostenverzekering beschikt, zal hij in ieder geval niet voor de EU-status van langdurig ingezetene in aanmerking komen en zich niet in een andere lidstaat kunnen vestigen.

De afwijzingsgrond bij het verstrekken van onjuiste gegevens is in het voorgestelde onderdeel h neergelegd. Ook voor deze eis is aangesloten bij de voorwaarden in artikel 21. Ingevolge artikel 9, eerste lid, onder a, van de richtlijn langdurig ingezetenen, mag de vreemdeling de status van langdurig ingezetene niet langer behouden indien wordt vastgesteld dat deze

status op frauduleuze wijze is verkregen. Het onthouden van de status van langdurig ingezetene op grond van het verzwijgen van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens is in lijn met de systematiek van de Vreemdelingenwet 2000 en met de richtlijn.

Het voorgestelde onderdeel i geeft uitvoering aan artikel 5, tweede lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen waarin lidstaten de mogelijkheid wordt geboden om aan het toekennen van de status van langdurig ingezetene integratievoorwaarden overeenkomstig het nationale recht te stellen. De voorwaarde dat de vreemdeling met succes een inburgeringsexamen als bedoeld in artikel 13 van de Wet inburgering moet hebben afgelegd geldt thans voor de nationale verblijfsvergunning (asiel en regulier) voor onbepaalde tijd en voor de aanvragen voor de EU-variant regulier. Het ligt voor de hand dat deze ook geldt voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene op grond van internationale bescherming. Overigens zijn langdurig ingezetenen die al hebben voldaan aan een inburgeringvereiste om de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat te verkrijgen op grond van artikel 15, derde lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen, geïmplementeerd in artikel 5, tweede lid, onder c, van de Wet inburgering, uitgezonderd van de inburgeringsplicht.

Op grond van artikel 4, tweede lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen mag verblijf uitsluitend om redenen van tijdelijke aard niet worden meegeteld bij de berekening van de vereiste verblijfsduur van vijf jaar. In het voorgestelde tweede lid wordt dit vereiste geïmplementeerd en zijn de categorieën van verblijf opgenomen die niet mogen worden meegeteld bij de berekening van de periode van vijf jaar. Niet meegerekend worden: verblijf uitsluitend om redenen van tijdelijke aard, zoals au pair of seizoenarbeider, een verblijfsrecht dat formeel beperkt is of verblijf op grond van een bijzondere geprivilegieerde status. De verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, die normaal gesproken wordt aangemerkt als een verblijfsrecht van tijdelijke aard, is, gezien de aard en het doel van de gewijzigde richtlijn, vanzelfsprekend van deze regel uitgesloten. Onderdeel a, waarin slechts wordt verwezen naar een verblijfsrecht van tijdelijke aard op grond van artikel 8 onder a, brengt dit tot uitdrukking.

In het voorgestelde derde lid wordt het nieuwe lid 1 bis van artikel 4 van de richtlijn langdurig ingezetenen geïmplementeerd. Op grond hiervan kan de status van langdurig ingezetene niet worden toegekend indien de internationale bescherming is ingetrokken of beëindigd of indien is geweigerd deze te verlengen, overeenkomstig artikel 14, derde lid, en artikel 19, derde lid, van de kwalificatierichtlijn. De in deze artikelen opgenomen uitsluitings- en weigeringsgronden zijn in artikel 32, eerste lid, onder a, b en c, Vw 2000 geïmplementeerd en verder in artikel 3.105c, artikel 3.105f en artikel 3.107 Vb 2000. Het volgt uit de systematiek van de wet dat een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd om deze redenen kan worden ingetrokken, dan wel niet wordt verlengd.

Het voorgestelde vierde lid bevat de delegatiegrondslag voor de uitwerking van de afwijzingsgronden uit het eerste lid. Aangezien de afwijzingsgronden praktisch overeenkomen met de gronden van artikel 21, is hiervoor dezelfde systematiek aangehouden. In het Vreemdelingenbesluit 2000 zal een bepaling worden opgenomen, waarmee afdeling 3, paragraaf 1, van het besluit van overeenkomstige toepassing zal worden verklaard op de verlening van de EU-verblijfsvergunning op grond van asiel. De bepalingen uit het Vreemdelingenbesluit 2000 die voor dit artikel van belang zijn, zien vooral op de beoordeling van het middelenvereiste en de excepties op grond van de openbare orde en de nationale

veiligheid. Ook zal nadrukkelijk worden ingegaan op de regels over de toepassing van het inburgeringsvereiste, bedoeld in artikel 34, eerste lid, onder k. Zo zijn de uitzonderingssituaties waarin het niet behalen van het inburgeringsexamen niet leidt tot afwijzen van de aanvraag opgenomen in artikel 3.107a Vb 2000.

Het voorgestelde vijfde lid brengt het toetsingsschema aan de eisen van de EU- en de nationale variant van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd tot uitdrukking. Een aanvraag voor de EU-status geschiedt op grond van artikel 34. Indien de vreemdeling slechts in aanmerking wenst te komen voor de nationale variant, doet hij een aanvraag op grond van artikel 34a. In beide gevallen betreft de aanvraag hetzelfde document, namelijk de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 33. De aantekening die op het document wordt aangebracht bepaalt echter of de aanvrager de EU- dan wel de nationale status verkrijgt. Indien een aanvraag op grond van artikel 34 wordt afgewezen omdat niet aan alle eisen is voldaan, wordt automatisch getoetst aan de eisen die gelden voor de nationale variant van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die zijn neergelegd in artikel 34a. Omdat het niet de bedoeling is de vreemdeling in dergelijke gevallen een geheel nieuwe aanvraag te laten indienen, is ervoor gekozen, bij afwijzing van de vergunning met de aantekening "EU-langdurig ingezetene", ervan uit te gaan dat een aanvraag is gedaan op grond van artikel 34a en aan de voorwaarden van dat artikel te toetsen.

Het voorgestelde zesde lid ziet op situaties waarin Nederland als tweede lidstaat de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming overneemt. In die gevallen is dienovereenkomstige aanpassing van de verblijfsdocumenten voorgeschreven. Het nieuwe artikel 8, zesde lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen schrijft voor dat de lidstaat die de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming overneemt binnen drie maanden na de overdracht van de verantwoordelijkheid de opmerking op het verblijfsdocument moet aanpassen. In voorkomende gevallen zal een langdurig ingezetene uit een andere lidstaat, wiens verblijfsdocument is verkregen op grond van internationale bescherming door die lidstaat, in Nederland een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd krijgen. Als Nederland vervolgens de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming overneemt, zal de vreemdeling ambtshalve door middel van een wijziging van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden verleend, met daarop een sticker met de aanduiding "EU-langdurig ingezetene" en "Internationale bescherming op [datum] verleend door Nederland".

Onderdeel I (artikel 34a)

Het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, bevat de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, zonder aantekening "EU-langdurig ingezetene". Het oude artikel 34 is vernummerd tot artikel 34a en de hierin gestelde voorwaarden zijn niet gewijzigd. Het voorgestelde nieuwe artikel 34a is de basis om in gevallen waarin niet (volledig) wordt voldaan aan de Europese vereisten voor toekenning van de status van langdurig ingezetene (aantekening "EU-langdurig ingezetene"), maar wél aan de Nederlandse vereisten voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd (aantekening "IV"), de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te kunnen (blijven) verlenen. De mogelijkheid om als lidstaat permanente verblijfstitels af te geven onder gunstiger voorwaarden dan die welke in de richtlijn zijn vastgesteld, vloeit voort uit artikel 13 van de richtlijn langdurig ingezetenen. In het eerste lid wordt daarom verwezen naar artikel 13 van die richtlijn.

De richtlijn langdurig ingezetenen en het vertrouwen dat de andere lidstaten noodzakelijkerwijs in de door Nederland verleende status van langdurig ingezetene moeten kunnen stellen, verzetten zich tegen plaatsing van de aantekening "EU-langdurig ingezetene" op het verblijfsdocument dat slechts voldoet aan de nationale vereisten. Daarom zal de thans gebruikelijke aantekening "IV" worden geplaatst, hetgeen betekent dat de houder van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met de aantekening "IV" geen houder van de status van langdurig ingezetene is en derhalve niet op de voet van hoofdstuk III van de richtlijn langdurig ingezetenen in andere lidstaten kan verblijven.

Het voorgestelde tweede lid bevat de delegatiegrondslag voor de nadere invulling van het inburgeringsvereiste. De uitzonderingssituaties waarin het niet behalen van het inburgeringsexamen niet leidt tot afwijzen van de aanvraag opgenomen in artikel 3.107a Vb 2000.

Onderdeel J (artikel 35)

Het voorgestelde artikel 35 verschaft het kader waarbinnen intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd mogelijk is. Evenals bij artikel 22 zijn ook in artikel 35 de intrekkingsoorzaken neergelegd voor zowel de verblijfsvergunning met de aantekening "EU-langdurig ingezetene" als de verblijfsvergunning met de aantekening "IV". Artikel 3 van de richtlijn langdurig ingezetenen ziet op de werkingssfeer van deze richtlijn en bepaalt dat onderdanen van derde landen die legaal in de EU verblijven en niet in een van de uitzonderingscategorieën van het tweede lid vallen, langdurig ingezetene in de zin van de richtlijn zijn. Op grond van het nieuwe onderdeel c geldt dit ook voor houders van een asielvergunning voor onbepaalde tijd. Behoudens hoofdstuk III, zijn alle bepalingen van de richtlijn langdurig ingezetenen van toepassing op alle langdurig ingezetenen, ongeacht of zij houder zijn van de Europese status, dan wel van de op nationale voorwaarden verleende verblijfsvergunning. Artikel 13 maakt onderdeel uit van hoofdstuk II van de richtlijn langdurig ingezetenen, waarin de bepalingen over langdurig ingezetenen zijn opgenomen. Uit hoofde van artikel 13 van de richtlijn langdurig ingezetenen is het lidstaten toegestaan permanente nationale verblijfsvergunningen *af te geven* onder gunstiger voorwaarden dan die in de richtlijn langdurig ingezetenen zijn neergelegd. Voor wat betreft de intrekkingsoorzaken is het lidstaten echter niet toegestaan hiervoor nationale voorwaarden te hanteren. Hieruit volgt dat de intrekkingsoorzaken voor de verblijfsvergunning van alle langdurig ingezetenen gelijk dienen te zijn.

In een geval waarin de richtlijn intrekking van de status van langdurig ingezetene voorschrijft, maar daadwerkelijke verblijfsbeëindiging niet aan de orde is, kan de aantekening (ambtshalve) worden gewijzigd van "EU-langdurig ingezetene" in "IV", waardoor de vreemdeling geen verblijfsrecht in andere lidstaten meer aan hoofdstuk III van de richtlijn langdurig ingezetenen kan ontleen.

De inhoud van artikel 35, evenals de gevolgde systematiek komt geheel overeen met artikel 22. Dit betekent dat in het eerste lid facultatieve intrekkingsoorzaken zijn opgenomen en dat de nadere uitwerking in het Vreemdelingenbesluit 2000 zal worden geregeld.

In het voorgestelde eerste lid, onder a, worden artikel 9, eerste lid, onder c, en het vierde lid, derde alinea, van de richtlijn langdurig ingezetenen geïmplementeerd. Dit houdt in dat de status van langdurig ingezetene moet worden ingetrokken, indien de langdurig ingezetene in een periode van twaalf maanden niet op het grondgebied van de Europese Unie, dan wel zes jaar of langer buiten Nederland heeft verbleven. De vaste termijn van twaalf maanden vervangt het huidige in artikel 35, eerste lid, onder c, neergelegde criterium "verplaatsing van

het hoofdverblijf buiten Nederland". Het tweede lid van artikel 9 van de richtlijn langdurig ingezetenen staat de lidstaten toe om bij afwezigheid van meer dan twaalf maanden of bij afwezigheid om specifieke of uitzonderlijke redenen, niet tot intrekking over te gaan. De uitzonderingssituatie, waarin van verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland geen sprake is, zal, evenals dit ook voor de categorie regulier is geregeld, in het Vreemdelingenbesluit 2000 worden opgenomen. Hetzelfde geldt voor de eis de status van langdurig ingezetene in te trekken, indien de langdurig ingezetene zes jaar afwezig is geweest van het grondgebied van de lidstaat. De mogelijkheid om ten aanzien van deze termijn om specifieke redenen ten gunste van de vreemdeling af te wijken wordt nader geregeld in het Vreemdelingenbesluit 2000.

Onderdeel b ziet op de verstrekking van onjuiste gegevens.

Langdurig ingezetenen mogen hun status ingevolge artikel 9, eerste lid, onder a, van de richtlijn langdurig ingezetenen niet behouden, indien wordt vastgesteld dat die status op frauduleuze wijze is verkregen. Ook het nieuwe derde lid bis, waarin naar artikel 14, derde lid en artikel 19, derde lid, van de kwalificatierichtlijn wordt verwezen, ziet hier gedeeltelijk op. Het zevende lid geeft de lidstaten echter de bevoegdheid en ook de verplichting om de langdurig ingezetene op hun grondgebied te laten verblijven, indien de intrekking van de status niet leidt tot verwijdering en indien de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden die in de wetgeving van de lidstaat worden gesteld, behoudens gevaar voor de openbare orde of veiligheid. De uitzonderingen zullen ook voor deze intrekkinggrond in het Vreemdelingenbesluit worden opgenomen,

Onderdeel c ziet op gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. De status van langdurig ingezetene moet ingevolge artikel 9, eerste lid, onder b, van de richtlijn langdurig ingezetenen worden ingetrokken, indien ten aanzien van de vreemdeling wegens gevaar voor de openbare orde of voor de binnenlandse veiligheid een verwijderingsmaatregel – in het Nederlandse stelsel de meeromvattende beschikking tot intrekking van de verblijfsvergunning – wordt genomen. Een dergelijke maatregel mag op grond van artikel 12, eerste lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen alleen worden genomen, indien de langdurig ingezetene een actuele en (voldoende) ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt. De tekst van onderdeel c is dienovereenkomstig gewijzigd. De voorwaarden die in artikel 12, derde lid, van de richtlijn langdurig ingezetenen worden gesteld aan de voorbereiding van de verwijderingsmaatregel zijn in het Nederlandse stelsel voor een deel geïmplementeerd in artikel 3.86 Vreemdelingenbesluit 2000 (toetsing aan de glijdende schaal) en hier zal dan ook aansluiting bij worden gezocht. De verplichting om rekening te houden met de gevolgen van de verwijdering voor de vreemdeling en diens gezinsleden, alsmede de banden met het land van herkomst, vloeit reeds voort uit artikel 3:2 in samenhang met artikel 3:4 Algemene wet bestuursrecht en het gevoerde beleid, neergelegd in Hoofdstuk B2/10 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Met name deel B hoofdstuk 2, paragraaf 10.2.3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is hiervoor van belang. Ook is bij de toepassing van deze beleidsregels artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht van toepassing, dat een kennelijk onredelijke belangenafweging verbiedt.

Onderdeel d voorziet in het nog ontbrekende deel van de implementatie van artikel 9, derde lid bis, van de richtlijn, waarin wordt verwezen naar artikel 14, derde lid en artikel 19, derde lid, van de kwalificatierichtlijn. In deze richtlijn is bepaald dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling zich

schuldig heeft gemaakt aan één van de feiten als bedoeld in artikel 1, onder F, van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88).

Het voorgestelde tweede lid bevat de verplichting de status van een langdurig ingezetene in te trekken, die zich overeenkomstig hoofdstuk III van de richtlijn in een andere lidstaat heeft gevestigd en ook daar op grond van artikel 23 van de richtlijn de status van langdurig ingezetene (opnieuw) heeft verkregen. Artikel 9, vierde lid, eerste alinea, van de richtlijn langdurig ingezetenen schrijft voor dat de in de eerste lidstaat verkregen status in geen geval mag worden behouden.

Onderdeel K (artikel 36)

Deze aanvulling betreft een technische aanpassing, noodzakelijk vanwege artikel 33, zoals dat ingevolge het onderhavige wetsvoorstel komt te luiden.

Onderdeel L (artikel 40)

Omdat het procedurele voorschrift dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd slechts kan worden ingediend vanaf vier weken voordat de vreemdeling vijf jaar rechtmatig in Nederland heeft verbleven zich niet verdraagt met de richtlijn, vervalt artikel 40.

Onderdeel M (artikel 44)

In de richtlijn is in het nieuwe tweede lid van artikel 4 een speciale bepaling opgenomen met betrekking tot de berekening van de duur van het vereiste legale verblijf van degenen die internationale bescherming genieten. Die bepaling houdt in dat ten minste de helft van de periode tussen de datum van de aanvraag en de datum van de (positieve) beslissing in aanmerking wordt genomen voor de duur van het vereiste legale verblijf en dat de gehele periode in aanmerking wordt genomen als deze meer dan 18 maanden bedraagt. Deze bepaling heeft in de Nederlandse situatie slechts een beperkt belang, aangezien de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd over het algemeen wordt verleend met terugwerkende kracht tot en met de datum van aanvraag.

Verblijf hangende de beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning wordt in de Nederlandse situatie aangemerkt als zijnde een formeel beperkt verblijfsrecht in de zin van artikel 3, tweede lid, onder e, van de richtlijn langdurig ingezetenen. Zolang daarvan sprake is, is de richtlijn niet van toepassing op de betrokken vreemdeling. Ingeval bij de (definitieve) beslissing op de betreffende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning wordt vastgesteld dat de vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming, wordt de verblijfsvergunning op grond van artikel 44, tweede lid, Vw 2000 verleend met ingang van de datum van de aanvraag. Als gevolg daarvan wordt de richtlijn langdurig ingezetenen alsnog op een zodanige vreemdeling van toepassing en wordt de betreffende verblijfsperiode hangende de beslissing op de aanvraag alsnog geheel betrokken bij de berekening van de duur van het in aanmerking te nemen verblijf, bedoeld in artikel 4 van de richtlijn langdurig ingezetenen.

Aanvragers die pas hangende hun procedure waarin zij om bescherming hebben verzocht zijn gaan voldoen aan de voorwaarden voor internationale bescherming, nemen hierin een uitzonderingspositie in. In hun geval wordt de verblijfsvergunning onder de huidige wet immers niet verleend met terugwerkende kracht tot en met de datum van de aanvraag, maar met ingang van de datum waarop de aanvrager aan de voorwaarden is gaan voldoen. Deze regeling kan op gespannen voet staan met de richtlijn, met name in de gevallen waarin de

aanvrager pas laat in de procedure aan de voorwaarden is gaan voldoen. In dat geval moet immers minimaal de helft van de procedure worden meegerekend.

Het is van belang te voorkomen dat er een conflict met de richtlijn ontstaat, dat de beslispraktijk te maken zal krijgen met ingewikkelde termijnberekeningen en dat de vreemdeling onnodig in onzekerheid komt te verkeren over het moment waarop hij in aanmerking komt voor de status van langdurig ingezetene. Daarom wordt voorgesteld om in artikel 44 de bepaling te schrappen dat de verblijfsvergunning op aanvraag pas kan worden verleend met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond aan alle voorwaarden te voldoen.

Het nieuwe derde lid, ten slotte, bevat de bepaling dat een ambtshalve verleende vergunning van kracht wordt met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldoet.

Omdat het wetsvoorstel de implementatie van een bindende EU-rechtshandeling betreft, zal gebruik worden gemaakt van een uitzonderingsgrond om af te wijken van de vaste verandermomenten en zal de wet een dag na publicatie in het Staatsblad in werking treden.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,

BIJLAGE

Transponeringstabel:

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
	<p>Artikel 1 (1) Wijziging definitie in artikel 2, onder f (internationale bescherming)</p>	<p>Wijziging art. 1, onder p, Vw 2000</p> <p>Wijziging artt. 14, 17, 21, 22, 28, 33, 34 (nieuw), 34a (vernummerd), 35 (herzien), 36 en 40 (vervalt), 44 Vw 2000, artt 3.40 en 3.47 Voorschrift Vreemdelingen 2000.</p>	<p>De Europese verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen wordt vooropgesteld door de Europese voorwaarden op te nemen in art. 34, na de bestaande voorwaarden van art. 34 te hebben overgeheveld naar art. 34a. De nationale intrekkinggronden voor de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in artikel 35 worden vervangen door de in de richtlijn voorgeschreven intrekkinggronden; daardoor gelden deze Europese gronden zowel voor de intrekking van de op Europese voorwaarden verleende asielvergunning voor onbepaalde tijd als de op nationale voorwaarden verleende asielvergunning voor onbepaalde tijd. Het systeem van de richtlijn dwingt daartoe (artt. 3 en 13).</p> <p>Het bestaande art. 40, op grond waarvan de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd pas kan worden gedaan vanaf vier weken voordat de vreemdeling vijf jaren rechtmatig verblijf heeft gehad op grond van artikel 8, onder c, Vw 2000, is een procedurele beperking die</p>

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
			voor 'regulier' niet geldt en zich voorts niet verdraagt met de (oorspronkelijke) richtlijn en moet daarom worden geschrapt.
	Artikel 1 (2a) wijziging in artikel 3, lid 2, sub c en d (aanpassing van uitgesloten groepen in verband met de definitie internationale bescherming)	Nieuw art. 34, lid 1, onder b, Vw 2000	
	Artikel 1 (2b) wijziging artikel 3, lid 3, punt c (toevoeging Vluchtelingenverdrag en Europees verdrag overdracht verantwoordelijkheid vluchtelingen)	Behoeft geen implementatie	
	Artikel 1 (3a) toevoeging nieuw lid 1 bis aan artikel 4 (status wordt niet toegekend op basis internationale bescherming ingeval betrokkene daarvan had moeten worden uitgesloten of onjuiste gegevens heeft verstrekt)	Nieuw art. 34, lid 1, onder h en lid 3 Vw 2000	
	Artikel 1 (3b) Toevoeging nieuwe alinea aan artikel 4 lid 2 (de helft van de procedure tijd in de asielprocedure wordt meegeteld voor de vereiste duur van legaal verblijf en de gehele tijd ingeval de procedure langer heeft geduurd dan 18 maanden)	Wijziging art. 44 Vw 2000	In de Nederlandse situatie alleen relevant voor de 'refugiés sur place' (vreemdelingen die aanvankelijk geen vervolging te wachten stond, maar later wel, bijvoorbeeld wegens politieke activiteiten gericht op het herkomstland, of omdat de situatie in het herkomstland is gewijzigd).

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
	<p>Artikel 1 (4) wijziging artikel 8 (toevoeging drie nieuwe leden):</p> <p>lid 4: verplichte vermelding op verblijfsdocument “internationale bescherming op [datum] verleend door [naam van de lidstaat]” ingeval de status van langdurig ingezetene wordt verleend aan een vreemdeling aan wie internationale bescherming is verleend</p> <p>lid 5, eerste alinea: (verplichting voor tweede lidstaat om dezelfde vermelding (inzake bescherming door eerste lidstaat) over te nemen indien die tweede lidstaat ook de status van langdurig ingezetene verleent)</p> <p>lid 5, tweede alinea (verplichting voor tweede lidstaat om na te gaan of de informatie over de internationale bescherming op het document afgegeven door de eerste lidstaat nog juist is en verplichting voor eerste lidstaat tot tijdige beantwoording aan de tweede lidstaat)</p> <p>lid 6: (verplichting voor tweede lidstaat om na eventuele overdracht van de</p>	<p>Nieuw art. 34, lid 1, Vw 2000</p> <p>Art. 21, lid 5, Vw 2000</p> <p>Nieuw art. 3.103a, lid 6, Vb 2000</p> <p>Nieuw art. 34, lid 6, Vw 2000</p>	

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
	verantwoordelijkheid voor de bescherming op het verblijfsdocument de vermelding over de bescherming dienovereenkomstig aan te passen)		
	Artikel 1 (5) Nieuw artikel 9, lid 3 bis (de status van langdurig ingezetene, op grond van internationale bescherming verkregen, kan worden ingetrokken ingeval de bescherming is ingetrokken of beëindigd)	Nieuw art. 35 Vw 2000	
	Artikel 1 (6) Toevoeging van nieuw lid 4 bis aan artikel 11 [de tweede lidstaat kan de gelijke behandeling (als eigen onderdanen) beperken: a. door beperkingen te handhaven inzake de toegang tot arbeid als werknemer (prioriteit genietend aanbod) of zelfstandige b. door voor de toegang tot onderwijs en opleiding een bewijs van passende taalvaardigheid te eisen en voor toegang tot de universiteit te verlangen dat aan specifieke onderwijsvoorwaarden wordt voldaan; c. door de sociale bijstand te beperken tot de belangrijkste prestaties]	Behoeft geen implementatie.	Op grond van de artikelen 10 en 11 Vw 2000 is het recht op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen afhankelijk van de aard van het verblijfsrecht; op grond van het Koppelingsbeginsel is in de diverse materiewetten bepaald dat rechtmatig verblijf op grond van de Vw 2000 is vereist. Daarvan kan worden afgeweken indien de aanspraak betrekking heeft op het onderwijs, de verlening van medisch noodzakelijke zorg, de voorkoming van inbreuken op de volksgezondheid en de rechtsbijstand aan de vreemdeling.

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
	<p>Artikel 1 (7a) Invoeging drie nieuwe leden artikel 12 betreffende bescherming tegen verwijdering:</p> <p>Lid 3 bis: (verificatie of betrokkene nog bescherming in eerste lidstaat geniet, alvorens de tweede lidstaat de status van langdurig ingezetene toekent; verplichting voor eerste lidstaat tot beantwoording binnen een maand)</p> <p>Lid 3 ter: (indien nog bescherming in eerste lidstaat, verwijderen naar die lidstaat; verplichting om betrokkene en gezinsleden zonder formaliteiten terug te nemen)</p> <p>Lid 3 quater: (de verwijderende lidstaat mag de beschermde naar een ander land dan de eerste lidstaat of ander land dan land van herkomst verwijderen, in geval van gevaar nationale veiligheid of gevaar voor de samenleving wegens onherroepelijke veroordeling wegens bijzonder ernstig misdrijf)</p>	<p>Nieuw art. 3.103a, lid 5, Vb 2000</p> <p>Wijziging art. 2.1a, nieuw 6.1, lid 4, Vb 2000</p> <p>Wijziging art. 1.3, nieuw art. 6.1, lid 5, Vb 2000</p>	
	<p>Artikel 1 (7b) Invoeging nieuw lid 6 artikel 12 (lidstaten moeten bij toepassing van dit artikel nog steeds het beginsel</p>	<p>Nieuw art. 6.1, lid 3, Vb 2000</p>	

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
	van non refoulement in acht nemen)		
	<p>Artikel 1 (8) Invoeging nieuw artikel 19 bis:</p> <p>Lid 1: (na overdracht verantwoordelijkheid bescherming aan tweede lidstaat van langdurig ingezetene moet eerste lidstaat de vermelding inzake overgedragen verantwoordelijkheid bescherming aanpassen)</p> <p>Lid 2: (idem ingeval tweede lidstaat verantwoordelijkheid bescherming van de langdurig ingezetene op zich heeft genomen zonder overdracht)</p> <p>Lid 3: (uiterlijk drie maanden na verzoek van tweede lidstaat geeft eerste lidstaat de gewijzigde EU-verblijfsvergunning af)</p>	<p>Nieuw art. 3.107d, lid 2, Vb 2000</p> <p>Nieuw art. 3.107d, lid 2, Vb 2000</p> <p>Nieuw art. 3.107d, lid 3, Vb 2000</p>	
	<p>Artikel 1 (9) Invoeging nieuw lid 3 bis in artikel 22: (tweede lidstaat mag niet besluiten de langdurig ingezetene met internationale bescherming, verleend door eerste lidstaat, van grondgebied van de Unie te verwijderen wegens ernstige redenen verband houdend met openbare orde of openbare</p>	<p>Nieuw art. 6.1, lid 6, Vb 2000</p>	

	<i>Artikel, lid of onderdeel</i>	<i>Te implementeren in</i>	<i>Bijzonderheden</i>
	veiligheid, tenzij: a. de bescherming inmiddels is ingetrokken, of b. sprake is van gevaar nationale veiligheid of gevaar samenleving wegens onherroepelijke veroordeling wegens bijzonder ernstig misdrijf)		
	Artikel 1 (10) Vervanging eerste alinea artikel 25: (uitbreiding van de verplichting voor lidstaten om contactpunten aan te wijzen voor de uitwisseling tussen de lidstaten van de informatie, benodigd voor de uitvoering van de richtlijn)	Wijziging art. 3.103a en nieuw art. 3.107d, Vb 2000	
	Artikel 2 Omzetting	Behoeft geen implementatie	
	Artikel 3 Inwerkingtreding	Behoeft geen implementatie	
	Artikel 4 Adressaten	Behoeft geen implementatie	